

Gudstjeneste i Gloslunde kirke

Søndag den 22. marts 2020

Midfaste

Tekstrække: Anden række

Sognepræst: Henrik Gade Jensen

Organist: Ulla Schwartz

Kirkesanger: Aase Dyreborg

Præludium

Hilsen, læsning, prædiken, bøn, fadervor

DDS Nr. 725 Det dufter lysegrønt af græs

Velsignelsen

Postludium

Prædiketeksten til Midfaste, 2. tekstrække:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: »Rabbi, hvornår er du kommet hertil?« Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.« Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?« Jesus svarede dem: »Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.« Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: ›Brød fra himlen gav han dem at spise.‹ « Jesus sagde så til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden." De sagde til ham: »Herre, giv os altid det brød!« Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.

PRÆDIKEN

*Møde hvad der venter os,
og ingen ve hvordan det går.
Bære skæbnen uden trods,
hva der så forestår.*

Det tænker mange af os på, i denne tid, vi kender ikke fremtiden, end ikke den nære, den ændrer sig fra dag til dag.

Nye tal hver gang vi åbner TV eller computeren.

Vi må bare bære skæbnen, hvad end den vil tilskikke os.

X

Vi har i årtier, ja, i flere hundrede år levet forbavsende trygt og sikkert i Danmark. Det eneste vi kan sammenligne med i dag, er den spanske syge omkring Første Verdenskrig, for 100 år siden.

Og dog er det ikke så langt væk. Min farmor har fortalt, hvordan hun som ung præstekone med 3 små børn i 1918 skulle undgå kontakt, men var nervøs, når farfar var på sygebesøg hos de døende.

Men ellers har vi været trygge. Og det er godt.

Men trygheden kan også blænde, gøre os blinde over for, at virkeligheden kan være ubarmhjertig, nådesløs og usentimental.

Vi lever altid vores liv med flere antenner, flere vinkler, flere perspektiver.

Til daglig er det de små ting, vi tænker på. Hvem køber ind? Hvem laver maden? Eller skal det være købemad igen? Hvilke møder skal vi til? På skolen, i fodboldklubben osv.

Hverdagen er travl med sine gøremål.

Og så er der også det større perspektiv. Det som rækker længere. Det som går ud over dagen og vejen, familie og venner, og også ens eget liv og død.

Vores klode, vores planet, vores hjem, som menneskene virkelig har taget i besiddelse, ingen andre dyr truer os, vi har udryddet dem, men jorden er ikke evig, den vil engang forgå, engang om flere milliarder år når solen har opbrugt sin kraft og sit lys.

Men måske også før da.

I sommers susede en stor asteroide uhyggeligt tæt forbi jorden, mellem jorden og månen og langt tættere på vores jord, over 100 meter i diameter, den blev først

opdaget få dage før, der havde intet være at gøre, den kunne have skabt katastrofe på jorden.

Sikkert langt værre end hvad vi nu står overfor.

Vores liv er aldrig sikkert.

Selvom vi gør det til en menneskeret. Og forsikrer hinanden om, at ingen må lide ondt.

Livet er skrøbeligt, farligt, midlertidigt.

Og det perspektiv skal vi have med.

X

Og det er også det, som Jesus vil sige til os i dag.

At vi ikke skal leve af det brød, vi køber i Brugsen, eller den mad vi laver i køkkenet, men at der er noget vigtigere føde, vigtigere næring, et større perspektiv.

Jesus kalder det livets brød. Det sande brød.

Det er ikke fysisk, ikke bagt af gær, kan aldrig blive muggent.

Det er perspektivet, som rækker ud over næsetippen og sofaen, forældremøder og stress på arbejdspladsen.

At vi alle skal miste vores liv engang, en dag vi ikke kender. Måske som den første, måske som den sidste i vores familie og omgangskreds.

Men for os der er ældre, håber vi altid, at vi bliver de første.

Og at nye generationer kommer til, med friskt håb og ubekymret tillid til verden.

Jesus siger. ”Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.”

X

Her bagefter synger vi nr. 725 fra salmebogen, *Det dufter lysegrønt af græs*, det er egentlig en sommersang, eller skærsommersang, men jeg syntes, at vi nu skulle synge noget glædeligt, noget grønt, noget sommerligt - som værn mod alt det triste, blæsten, kulden, de mange overskyede dage. Og sygdommen der truer.

*Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.*

Lad os se frem. Frem til at disse dage med sygdom og død må slutte. Og forår og sommer igen kan favne det danske land.

AMEN

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

AMEN

Kirkebøn

Kære Gud, hjælp os i denne tid, vi står magtesløse overfor en plage og sygdom, hjælp os at møde livets realiteter, livets forgængelighed, at vi skal miste livet, engang, vi ved ikke hvornår.

Hjælp os at få glæde og kærlighed ind i vores liv, mens vi har det, se hen til hinanden, ikke som fjender eller smittebærere, men som medmennesker og hinandens redning og frelse.

Vis os vejen til at leve vores liv, ikke at fortabe os i dagligdagens mange genvordigheder, men også se og bevare perspektivet, der rækker ud over dig og mig, og ind i din verden, med det evige livs brød, det som aldrig forgår og som vi altid kan leve af. AMEN